

Sygn. akt II CSK 46/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku A. J. i B. J.

przy uczestnictwie G.

Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 8 września 2014 r., sygn. akt V Ca 68/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania
kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik wnioskodawców A. i B. J. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 września 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c.

Uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania pełnomocnik wnioskodawców wskazał, że art. 305² § 1 k.c. w zw. z art. 305¹ k.c. wywołuje poważne wątpliwości i rozbieżność w orzecznictwie sądowym. W ocenie autora skargi kasacyjnej konieczne jest „określenie możliwe ścisłych kryteriów przy pomocy których sądy powszechne mogłyby indywidualizować (odpowiednie wynagrodzenie) za ustanowienie służebności przesyłu, a dalej: wskazania czy właścicielowi nieruchomości obciążonej należy się wynagrodzenie za uszczuplenie uprawnień właścicielskich w strefie kontrolowanej przewidzianej dla gazociągów w aktach podustawowych rangi rozporządzeń (...) lub w strefie ochronnej przewidzianej w aktach prawa miejscowego (miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego), o których jest też mowa w planach realizacyjnych inwestycji”.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżność w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08 nie publ.). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Podniesione w skardze kasacyjnej wątpliwości zostały już rozstrzygnięte. W postanowieniu z dnia 27 lutego 2013 r., IV CSK 440/12, nie publ., Sąd Najwyższy stwierdził, że: „Brak w art. 305² § 2 k.c. kryteriów określenia rozmiaru wynagrodzenia oznacza, że ustawodawca pozostawił sądowi swobodę polegającą na indywidualizacji ocen w tym zakresie, formułowanych na podstawie określonego stanu faktycznego, które mogą także wynikać z ogólnych reguł porządku prawnego”. W świetle przytoczonego poglądu nie wywołuje wątpliwości, że w odniesieniu do różnych rodzajów i parametrów infrastruktury przesyłowej oraz rodzajów nieruchomości obciążonych, zakres terytorialny służebności przesyłu może się różnić. Podobnie druga z kwestii podniesionych w skardze kasacyjnej została już rozstrzygnięta. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie wywołuje wątpliwości, że strefa ochronna jest elementem ograniczenia prawa własności nieruchomości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2013 r., II CSK 69/13, OSNC 2014 nr 9 poz. 91 i powołane w motywach orzeczenia Sądu Najwyższego).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 7 pkt. 3 w zw. z 12 ust. 4 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

